

IKAR

ANNA
CAMPBELL

*Sedem
hriješných nocí*

Rozhorí sa iskra vášne?

*Sedem
hriešnych nocí*

ANNA
CAMPBELL

*Sedem
hriešnych nocí*

Preložila Miriam Ghaniová

IKAR

Anna Campbell
SEVEN NIGHTS IN A ROGUE'S BED

Copyright © 2012 by Anna Campbell
Translation © 2021 by Miriam Ghaniová
Cover design by Diane Luger
Cover art by Judy York
Cover © 2021 Hachette Book Group, Inc.
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-7996-4

PRVÁ KAPITOLA

*Pobrežie južného Devonu
november 1826*

V tú noc, keď sa rozpadol život Sidonie Forsythovej, nebo akoby mala napoly pretrhnúť búrka.

Kone šialene dupotali po prašnej ceste a rozkolísaný koč sa náhle zastavil. Vietor fúkal tak silno, až sa koč knísal, dokonca aj keď stál. Sidonie mala asi minútu, aby sa nadýchla. Potom sa obrátila ku kočišovi, ktorý vyzeral v tme ako tieň. Otvoril jej dvere.

„Sme pri hrade Craven, slečna,“ zakričal do dažďa.

Sidonie na chvíľu stuhla od strachu, čo ju čaká v hrade. Naozaj vyzeral strašidelne.

„Nemôžem kone nechať postávať, slečna. Pôjdete dnu?“

Pocítila nutkanie požiadať kočiša, aby ju odviezol naspäť do bezpečia, do Sidmouthu. Teraz by ešte mohla odísť a nič by sa nestalo. Nikto by sa ani nedozvedel, že tu vôbec bola.

Lenže čo by potom bolo s Robertou a jej synmi?

Jej sestra sa ocitla v zúfalej situácii, a tak Sidonie nemala na výber. Vzala si kabelku a vystúpila z koča, dávala pozor, aby sa nepošmykla na klzkých mačacích hlavách. Zdvihla zrak na čierne obrysy pred sebou.

Myslela si, že v koči bolo chladno, ale vonku na otvorenom priestranstve doslova mrzla. Prikrčila sa, keď jej vietor nadvihol vlnený plášť a zabodol sa jej až do kostí ako nôž

do masla. Akoby sa naozaj ocitla v nejakom stredovekom horore. Okrem toho sa aj blýskalo. Kone od nervozity popudávali a vzpínali sa.

Kočíš sa napokon zľutoval a neodíšiel hneď. „Bude vás niekto čakať, slečna?“

Hoci vietor priam zavýjal, v hlase mu počula obavy, ktoré akoby boli ozvenou jej vlastných. Sidonie sa napriek vetru vystrela. „Áno, ďakujem vám, pán Wallis.“

„Tak teda pôjdem.“ Kočíš vyliezol späť na kozlík, švihol bičom a kone sa neisto rozbehli.

Sidonie si vzala kufor a vyšla po schodoch k ťažkým dverám. Vyčnieval nad nimi oblúk, ktorý ich čiastočne chránil. Na obzore sa znova zablýskalo, až sa svetlo blesku odrazilo v mosadznom klopadle v tvare levej hlavy. Stisla ho rukou v rukavičke a nechala ho dopadnúť. Bože, cez ten vietor vnútri určite nikto nepočuje.

Sidonie čakala na odpoveď a mala pocit, že teplota znova klesla o pár stupňov. Pritisla sa k dverám, aby na ňu tak nepršalo. Dopekla, čo urobí, ak sa ukáže, že tento hrad je neobývaný?

Po chvíli sa však dvere otvorili a objavila sa v nich staršia žena. Sidonie už drkotali zuby a celá sa chvela. Vietor fúkol žene do plameňa sviece a takmer ju zhasol.

„Ja...“ ozvala sa Sidonie do burácania hromov, ale žena sa medzitým obrátila. Sidonie nezostávalo nič iné, iba za ňou vykročiť. Vošla do obrovskej predsieni pripomínajúcej jaskyňu, v ktorej sa mihali tiene. Na kamenných stenách viseli nejasné hnedé tapisérie. Vpredu stál veľký kozub, no nehorelo v ňom, takže mala pocit, že tu nikto nie je vítaný. Sidonie sa zachvela, lebo aj z podlahy akoby sa šíril chlad. Kdesi za ňou sa zabuchli ťažké dvere, zdalo sa jej, ako keby zaburácal hrom. Vyľakane sa obrátila a zbadala ďalšieho sta-

Sedem hriešnych nocí

rého obyvateľa tohto hradu. Tentoraz to bol muž s veľkým kľúčom v ruke.

Dočerta, čo som komu urobila, že som prišla na toto Bohom zabudnuté miesto?

Dvere sa zatvorili, nastalo zlovestné ticho, ktoré však bolo horšie ako akýkoľvek krik. Jediný zvuk vydávala kvapkajúca voda z jej premočeného pláštá. Sidonie si uvedomila narastajúci strach, ktorý ju sprevádzal odvtedy, ako súhlasila, že pomôže svojej sestre Roberte. Vedela, že to bude náročné, dokonca desivé, ale dúfala, že to zvládne rýchlo. Teraz ju strach akoby schmatol do svojich pazúrov a mala pocit, že už nikdy neuvidí okolitý svet.

Nedávaj toľký priechod svojej predstavivosti, pomyslela si. Už aj prestaň.

Nijako ju to neupokojilo. V hrdle cítila horkosť, no napriek tomu vykročila za mlčiadou domácou po dláždenej podlahe. Zdalo sa jej, akoby aj ona bola jedným zo zlomyseľných duchov, čo sa skrývali v kútoch.

Napadlo jej, že Robertino utrpenie bude pokračovať, ak ona teraz zlyhá.

Dokážem to, zopakovala si v duchu.

Zašla už prídaleko, nemohla sa len tak vzdať, hoci tento plán predstavoval riziko. Sidonie sem dorazila sama a bezbranná, až teraz jej zišlo na um, aké to bolo z jej strany hlúpe. Kiežby mala na výber aj inú možnosť, ako zachrániť svoju sestru.

Žena sa vliekla ďalej. Sidonie bola taká stuhnutá od chladu, že takmer nedokázala hýbať nohami. Muž sa neponúkol, že jej vezme kufor alebo plášť. Všimla si, že zmizol tak rýchlo, ako sa objavil. Ako keby na chvíľu videla ducha.

Spolu so ženou sa priblížili k dverám na opačnej strane steny, rovnako impozantnej ako vchodové dvere. Žena ich

potlačila, ale pohli sa len trochu na škrípajúcich pántoch. Sidonie sa snažila upokojiť a vošla do svetlej miestnosti.

Ocitla sa na jednom konci, chvejúc sa od chladu. V miestnosti stáli dlhoczisný stôl a ťažké tmavé dubové stoličky, zašlé od času. Bola to pravdepodobne miestnosť určená pre väčší počet ľudí, ale momentálne v nej sedel iba jediný človek.

Jonas Merrick.

Ten bastard, dôsledok škandalózneho vzťahu. Bohatý a obávaný. Mocný a vplyvný. Ničomník, ktorý sa mal dnes v noci zmocniť jej tela.

„Pane, je tu nejaká dáma.“

Ani sa na svojej stoličke pripomínajúcej trón nepohol. Vypínal sa ako skala a iba letmo pokynul hlavou.

Sidonie si uvedomila, ako sa jej pri pohľade naňho rozbúchalo srdce. Cítila ho celkom v hrdle. Nervózne sa pohrávala s prstami, až jej kufor vypadol na zem. Rýchlo sklopila zrak, aby skryla svoj strach a nervozitu pod kapučňu.

Roberta ju varovala správne. Takýto des však nečakala. Zahryzla si do spodnej pery a zacítila krv. Znova potlačila túžbu obrátiť sa a ujsť v ústrety tmavej noci. Nemohla to však urobiť, lebo od jej misie záviselo priveľa. V detstve Roberta ako jediná chránila Sidonie. Teraz jej to sestra musela odplatiť, zachrániť ju bez ohľadu na dôsledky.

Neisto zdvihla zrak a pozrela na hostiteľa. Merrick mal na nohách obuté čižmy, oblečené nohavice a bielu košeľu, rozopnutú pod krkom. Odtrhla pohľad od jeho svalnatej hrude a pozrela mu do očí. Azda tam niečo uvidí, aspoň náznak súcitu. Lenže keď sa mu prizrela zblížša, uvedomila si, že jej nádeje sú prázdne. Tváril sa drsne a odhodlane. Tmavé, o niečo dlhšie vlasy, ako predpisovala móda, mu padali do čela, výrazné lícne kosti a hranatá čeľusť podčiarkovali jeho sebavedomie. Oči mal zasadené príliš hlboko a upieral

Sedem hriešnych nocí

na ňu znudený pohľad, ktorý ju vyľakal ešte viac. Vôbec nebol pekný a jeho minulosť zahalovalo tajomstvo. Nos mal ostrý ako čepeľ a líca trochu vpadnuté. Od ucha až po kútik úst sa mu cez líce ťahala široká jazva. Ďalšiu, trochu tenšiu mal nad čiernym obočím.

V ruke zvieral drahú krištáľovú čašu. Vo svetle sviečky sa zaligotal masívny rubínový prsteň. Víno má farbu krvi, uvedomila si Sidonie. Kiežby si to radšej nevšimla.

„Meškáte,“ ozval sa hlbokým hlasom, ktorý zdôrazňoval, aké má drsné maniere.

Sidonie čakala, že sa ho bude báť, nepredpokladala, že ju rozhnevá. Ibaže tento muž zjavne nemal záujem o svoje obeť a ich city. „Cesta trvala dlhšie, ako som čakala.“ Hnevávala sa tak, až sa jej triasli ruky. „Postavilo sa proti vám aj počasie, pán Merrick.“

Unudený výraz na jeho tvári vystriedala zvedavosť. Vyšiel sa na svojom tróne a pozrel na ňu ponad stôl. „Dofrasa, kto ste?“

Ktokoľvek tá dievčina bola, ani sa nezachvela pri jeho ostrej otázke. Vlasy mala zakryté a krásnu tvár bledú, s výraznými tmavými mihalnicami.

Určite sa bojí, pomyslel si, nehovoriac o tom, že jej muselo byť zima, keď vošla taká premočená od snehovej búrky. Stála však pokojne ako socha.

Keby si ju však prezrel zblízka a nebol taký protivný, všimol by si, ako sa jej červenejú líca. Navyše bola príliš mladá, aby sa postavila zoči-voči takému cynickému tvorovi ako Jonas Merrick.

„Pane,“ ozvala sa stará slúžka, pani Bevanová. „Vedeli sme, že ju máme čakať. Zaklopala...“

„Je to v poriadku, pani Bevanová.“ Ani neodtrhol zrak od návštevníčky a mávol rukou. Pri pohľade na mladú korigistku v ňom zvíťazila zvedavosť. „Nechajte nás osamote, ja to vybavím.“

„Očakávate dnes večer ešte aj nejakú inú dámu?“

Vykrútil posmešne pery. „Asi nie.“ Potom si Sidonie premeral od hlavy po päty. „Zazvoním, keď vás budem potrebovať, pani Bevanová.“

Žena si čosi zašomrala popod nos a odkrивkala. Nechala Sidonie samu s domácim pánom.

„Roberta je asi veľmi zaneprázdnená,“ sucho prehodil Merrick.

Sidonie stisla pery. Určite ju odpudzovali jeho jazvy – lebo tak dráždili všetkých –, ale stále sa snažila stáť meravo ako socha a nedať na sebe nič znať. Roberta ho poznala už celé roky, no vždy sa pri každom ich stretnutí roztriasla.

Zaplavila ho zlomyseľnosť. Dobre teda, neprišla Roberta, ale táto tu. Už sa tešil, ako dá príučku tejto svojej obeti, ako si na nej vybijie svoje vrtochy. Jeho zlosť však pri pohľade na túto odvážnu dievčinu kamsi vyprchala. Možno mu na odplatu za sklamanie ponúkne niečo iné. Ťažko povedať. Nemohol ju zatiaľ príliš posudzovať, lebo mala tvár ukrytú pod nenápadným čepcom, z ktorého jej kvapkala voda.

„Volám sa Sidonie Forsythová,“ predstavila sa a hrdo zdvihla bradu. Bol príliš ďaleko, aby videl, akú farbu majú jej oči, no aj tak postrehol, ako sa jej zaleskli. Mala jemné obočie a výrazné oči, takže vyzerala trochu exoticky. „Som mladšia sestra lady Hillbrookovej.“

„Úprimnú sústrasť,“ poznamenal nadurdene. Teraz už vedel, kto je. Počul, že mladšia slobodná sestra Forsythová býva v Barstowe Halle, v rodinnom sídle jeho bratranca, hoci sa s ňou nikdy v živote nestretol.

Sedem hriešnych nocí

Na sestru sa však vôbec nepodobala – uvedomil si, ako si ju prezeral. Roberta, kontesa z Hillbrook, bola stelesnená krása, ale v konvenčnom anglickom štýle. Toto dievča malo tmavé vlasy a bolo celkom iné. Vyvolalo v ňom zvedavosť, hoci si spočiatku myslel, že príchod devy mu neprinesie nič iné, iba ďalšiu nudu. „A kde je Roberta v takúto úžasnú noc? Ak som si nezmyšľil dátum, mali sme si tento týždeň užívať spolu.“

Dievčina sa zatvárala triumfálne a tvár sa jej trochu roz-horela. „Moja sestra nemohla prísť, pán Merrick. Namiesto nej som tu ja.“

„Aha.“ Zlomyselne sa usmial. „Teda vy ste sa ponúkli prísť namiesto nej. Galantné, ale neviem, či splníte moje nároky.“ Odpil si vína. „Netuším, čo môžem od vás požadovať, lebo mojou dlžníčkou je vaša sestra, nie vy. Hoci musím priznať, že ste veľmi šarmantná.“

Namáhavo prehltna. Áno, určite bola odvážna, ale on sa nemienil nad ňou zľutovať. Napriek tomu sa v ňom v tej chvíli preda len dačo pohlo. Aj on si dobre pamätal, aké ťažké je predstierať odvahu, keď človeku láme srdce strach.

Radšej však rozčítanie potlačil hneď v zárodku spolu so starými spomienkami a zatváril sa chladne.

„Ja som vaša odmena, pán Merrick,“ ozvala sa aj ona rovnako odmerane. Bravo, neznáma. „Ak si odo mňa nepreberiete svoju výhru, prepadne.“

„To hovorí Roberta.“

„Ale česť vraví...“

Drsne sa zasmial. „V tomto dome česť nemá miesto, slečna Forsythová. Ak vaša sestra nemôže zaplatiť svojím telom, musí zaplatiť normálne.“

„Uvedomujete si, že moja sestra to nedokáže,“ ozvala sa odhodlane.

„To je jej problém, nie môj.“

„Predpokladám, že ste to vedeli, aj keď ste ju na tú hru zlákali. Využili ste Robertu, aby ste tromfli lorda Hillbrooka.“

„Ach, aké kruté obvinenie,“ prehodil teatrálne, hoci jej podozrenia boli namieste. V túto noc chcel prinútiť Roberta k cudzoložstvu. Jej krása lákala aj iných mužov, nielen Jonasa Merricka. Vždy si uvedomoval, že ním Roberta pohrdá. Práve preto ho fascinovala. „Teda sa ponúkate namiesto nej sama? To je od sestry krásne gesto.“

Sidonie na to nepovedala nič. Merrick vstal a prešiel krížom cez miestnosť. „Ak mám tú ponuku prijať, musím najprv vidieť, čo sa mi ponúka. Roberta je síce sliepka, ale krásna.“

„Nie je nijaká sliepka.“ Sidonie sa trochu odvrátila. „Čo teraz odo mňa chcete, pán Merrick?“

„Len si odbalím svoj darček, slečna Forsythová.“

„Odbalíte...“ Tentoraz bolo jasné, že sa bojí. „To určite nemyslíte vážne.“

Zlomyselne sa na ňu usmial. „Chcete byť v tom mokrom plášti celú noc?“

Líca jej ešte väčšmi očerveneli. Naozaj bola krásna, mala krémovú pleť a plné pery. Stál tak blízko, že jej videl do hnedých očí, jemných ako zamat. Pohla sa v ňom sexuálna túžba. Niežeby ho priam vzrušovala, ale bol zvedavý a zvedavosť sa pomaly menila na hlad.

„Áno. Teda nie.“ Zdvihla trasúcu sa ruku v čiernej rukavičke. „Chcete ma popliesť.“

Stále sa usmieval. „Keby áno, urobil by som to už dávno. Zatiaľ sa vás len slušne pýtam.“

Vystrela sa v celej svojej výške. Bola na ženu dosť vysoká, ale neprevyšovala ho. „Povedala som vám, prečo som tu.“

Sedem hriešnych nocí

Nebudem s vami bojovať. A vy sa nemusíte hrať na nejakého ničomníka.“

„Odoľáte teda mojej pozornosti a neodložíte si ten plášť? Zdá sa mi to trochu hlúpe.“

Prestala cúvať, ale jedine preto, lebo narazila do kamennej steny za sebou. V očiach jej horel hnev. „Neposmievaj sa mi.“

„Prečo nie?“ zamrmlal a načiahol sa, aby jej rozviazal stužku pod krkom.

Pritisla sa k stene, najradšej by sa vyparila. „Nepáči sa mi to.“

Prešiel jej rukami po pleciach, cítil, ako sa pod mokrou látkou trasie. „Skôr ako skončíme, určite si na to zvyknete.“

„Možno máte pravdu,“ vyhlásila zrazu stroho.

Prestal sa tváriť pobavene. „Roberta si to od vás nezaslúži, dobre to viete.“

Sidonie Forsythová naňho len civela a ani okom nemihla. „Nie, pane. Zaslúži si to, ale vy tomu nerozumiete.“

„Asi nie.“ Ak je táto deva odhodlaná vrhnúť sa do záhuby, kto jej v tom bude brániť? Tušil, že pod plášťom sa skrýva veľmi ženská postava. Stiahol jej z hlavy kapucňu, rozopol plášť a odhalil telo s nádhernými krivkami.

Sidonie zadržala dych, nato sa znova rozochvela. Začala však odhodlane čelust'. „Som pripravená.“

„O tom pochybujem, *bella*.“ Všimol si lepšie jej šaty a zhrozene vyhlkol: „Preboha, čo to máte na sebe?“ Očividne sa mu nepáčili.

„Čo je na mojom oblečení?“

Nesúhlasne pozrel na pokrčený biely mušelín, ktorý by sa skôr hodil mladšej slečne a nie takto neskoro večer. Na druhej strane ani nebol moderný. „Nič, vlastne v ňom budete vyzerat' dobre. Ako obetovaná panna.“

„A prečo nie? Ja predsa som panna.“

Prevrátil oči. „Pravdaže ste. Čo vo mne vyvoláva otázku, prečo mi ponúkate svoje panenstvo namiesto toho, aby si vaša sestra po sebe vyriešila svoj bordel.“

„Urážate nás, pane.“

Tlmene sa zasmial. Ukazovalo sa, že je oveľa zábavnejšia ako Roberta. Tá by sa už správala hystericky. Nevedel si však predstaviť ako hysterku túto nádhernú bohyňu. Možno mal predsa len šťastie. Bol z Roberty frustrovaný, ale toto dievča bolo niečo iné. Chytiť Roberta do pasce mu zrazu nepripadalo také lákavé, skôr by si pochutnal na jej krásnej sestre.

„Sú to moje najlepšie šaty,“ zahundrala.

Znova sa uškrnul. „Možno keby ste mali pätnásť.“ Zaostřil zrak. „Koľko vlastne máte rokov?“

„Dvadsaťštyri,“ zašomrala. „A koľko máte vy?“

„Som pre vás pristarý.“ Mal tridsaťdva, takže možno nebol až taký starý, ale skúseností mal milión ráz viac ako ona. A neboli práve najkrajšie.

Zrazu jej v očiach zasvietila nádej. „Znamená to, že ma pustíte?“

Tentoraz sa otvorene zasmial. „Nie.“

Aby jej to dokázal, drsne ju chytil za obnažené plece. V tej chvíli akoby sa medzi nimi stalo čosi nevysvetliteľné. Pozreli si do očí, priam sa vpil pohľadom do jej hnedých. Zachvela sa a on si uvedomil, aká je krehká.

„Na čo čakáte?“ precedila cez stisnuté pery.

Nechcel ju trápiť, ale stále v ňom horela zvedavosť. Zdvihol aj druhú ruku a prešiel jej prstom po čelusti. Takto zblízka videl každú jej črtu, dlhé mihalnice aj zlatisté škvrny v dúhovkách. Pohybovala nozdrami, ako keby vťahovala jeho vôňu, rovnako ako on tú jej.

Alebo sa možno tak bála, že nemohla dýchať.

Sedem hriešnych nocí

„Otázka znie, či by zviest' na scestie švagrinú môjho nepriateľa malo ten istý zmysel ako odchýliť z cesty manželku nepriateľa,“ zahundral.

„Vy bastard,“ zasyčala a on si na tvári uvedomil jej horúci dych.

„Presne tak, *belladonna*,“ posmieval sa jej rovno do očí.

Pomaly sa nahol, aby ju pobožkal. Jej čerstvá vôňa mu zaplavovala zmysly, až sa mu krútila hlava. Nepohla sa ani neotvorila ústa, ale jej teplo ho priam opájalo.

Oprel sa o ňu panvou. Hoci cítil vzrušenie a najradšej by si ju hneď vzal, tu sa to nehodilo a chcel si ju doberať dlhšie. Stále ju však držal silno za plece aj čelusť. Čakal, že sa mu bude snažiť vymaniť, že bude kričať a nazve ho darebákom, ale ani sa nepohla. Ako porcelánová bábika. Cítil jej horúčavu, takže určite nebola z porcelánu. Bola to živá žena z mäsa a kostí.

Prešla asi sekunda a on zdvihol hlavu. Nechcel ukončiť tento neuspokojivý bozk. Zadržal dych a uvedomil si, že by ju rád pobožkal o niečo náruživšie. Nebola by až taká presťíz dostať švagrinú lorda Hillbrooka, ale mal nejasný pocit, že by sa nezastavil iba pri tom.

Roztvorila oči od prekvapenia. Pretože ju pobožkal? Alebo si to aj ona užívala?

„Prečo toľko otáľame?“ ozval sa zrazu drsne. „Podme na to.“

Dotkol sa jej líca ukazovákom. „Vlastne viete, ešte som nevečeral,“ poznamenal a pustil ju.

Trochu sa zakolísala, ale našla rovnováhu. Vydýchla cez pootvorené ústa. Radšej by ju videl rozhnevanú ako takúto zraniteľnú. Práve preto jeho bezohľadnosť mizla ako hrdza. „Pridáte sa ku mne?“

Nerozhodne naňho pozrela. „Nie som hladná.“

„Škoda, neskôr budete potrebovať veľa sily.“

Sadol si a zazvonil. Vo dverách sa prekvapivo rýchlo objavila pani Bevanová. Asi za nimi načúvala. V hrade Craven však chýbala akákoľvek zábava, takže jej nemal čo vyčítať.

„Môžete podávať večeru, pani Bevanová,“ povedal vesele, až naňho domáca prekvapene pozrela.

„Dobre, pane. Aj pre dámu?“

Slečna Forsythová stála tam, kde ju pobozkal. Znova vyzerala ako mramorová socha, ale už sa jej dotkol, takže vedel, že je živá.

„Pre dvoch?“

Nereagovala. Bože, vari si pri tom bozku prehltla jazyk? Dúfal, že sa upokojí a znova začne rozprávať.

Obrátil sa k pani Bevanovej. „Nie, iba pre jedného. Prosím, odveďte dámu do jej izby. Pán Bevan mi môže priniesť jedlo.“

„Dobre, pane.“ Žena sa odšuchtala a dievčina sa po chvíli spamätala a nasledovala ju.

Jonas zatúžil byť pri tom, keď slečna Forsythová uvidí, že jej izba patrí zároveň jemu.

DRUHÁ KAPITOLA

V izbe stála veľká posteľ s nebesami a Sidonie sa skrýla pod prikrývku. Vonku nepretržite zúrila víchrica, akoby chcela zbúrať hradné múry. Počúvala hukot vetra a cítila sa ešte bezmocnejšie.

Odkedy pred dvomi dňami v Barstowe Halle prišla za ňou Roberta a prosila ju o pomoc, nemohla sa zbaviť strachu. Zvieral jej dušu a dusil ju ako mor. Až sa jej dvíhala žľč v žalúdku a mala od nej nepríjemnú pachuť v ústach.

Dlho o tom premýšľala. Čokoľvek by Merrick urobil so Sidonie, nedalo by sa to porovnať s následkami, keby William zistil, že manželka sa podelila o lôžko s jeho úhlavným nepriateľom. Roberta bola ľahkovážna, a tak sa obe ocitli v nebezpečenstve. Sidonie. Roberta. Robertine dve deti, Nicholas a Thomas. Ako si teraz Sidonie poradí s touto situáciou?

Roberta jej bola skôr ako matka než sestra, keď ešte dievčatá žili pod rodičovskou strechou. Rodičia ich dosť zanedbávali, potom však Roberta vymenila otcovu chladnú tyranriu za manželovu krutosť. Po ôsmich rokoch manželstva sa zmenila z afektovaného dievčaťa na uzlík nervov. Veselá bývala už iba pri hráčskych stoloch.

Pri výhre nehľadela na dôsledky. Nebolo ťažké predstaviť si, ako ju Jonas Merrick lákal nižšie a hlbšie. Až kým nemal

manželku svojho nepriateľa v moci. Aby sa vyhla škandálu, Roberta to pred Williamom zatajila. Jonas Merrick nemohol mať potuchy, akú škodu napácha na nevinnej deve, keď ju prijal namiesto lady Hillbrookovej. Alebo si to možno domyslel, ale nezáležalo mu na tom.

Teraz Sidonie čakala v jeho posteli ako obetné jahniatko. Dovtúpila sa, že je to jeho izba, hoci jediným dôkazom o tom boli hlboké ryhy na toaletnom stolíku a nejasná pánska vôňa vo vzduchu. Keď ju dolu pobozkal, nevedela definovať, čo sa s ňou dialo, ale nepáčilo sa jej to. Akoby na nej zanechal neviditeľnú stopu. To ju ľakalo rovnako ako všetko, čo sa malo diať v jeho honosnej izbe. Predstavila si, ako sa zvalí na matrace vedľa nej, a najradšej by vykrikla a utiekla.

Ani atmosféra v izbe ju príliš neupokojila. Obzrela sa okolo seba a videla asi tú najbizarnejšiu miestnosť vo svojom živote. Prevládalo v nej zlato. Nábytok bol starožitný, vyrezávaný, na stenách svietniky, ktoré rozlievali kovový lesk po stenách aj koberci. Sidonie všade videla samu seba, lebo zrkadiel tu bolo neúrekom. Viseli aj namiesto obrazov. Na stenách v zlatých rámoch aj v kútoch stáli vysoké zrkadlá. Aj nad toaletným stolíkom, nad bielizníkom, medzi dverami a skriňou. A čo bolo najprekvapivejšie, aj nad posteľou zbadala veľké zrkadlo. Jej hostiteľ bol teda veľmi čudný. Normálny človek by sa určite tak rád neobzeral v zrkadlách.

Pozrela sa nahor a videla pod hrubou prikrývkou ležať bledú dievčinu. Husté hnedé vlasy mala rozprestreté okolo hlavy, len jeden prameň jej sklzol na prsia. Ležala tam sama. Pán Merrick sa očividne s večerou neponáhľal, aby si užil svoju odmenu.

Najprv si nesmelo sadla na stoličku, ale keď sa vo vlhkom mušelinе začala triasť, prezliekla sa do nočnej košele. Prešlo niekoľko hodín, ako oznamovali hodiny na skinke, bolo jej

Sedem hriešnych nocí

zima, a tak sa natiahla do postele. Prečo otáľať? Pred týmto aj tak nikam neutečie.

Trpko si predstavovala, čo Merrick vytiahne na neskúsenú cudziu devu. Čo tu očakávalo jej sestru? Robertu sem určite nelákal preto, že by po nej túžil. Zaiste to celé vymyslel, aby mal navrch nad svojím bratrancom, lordom Hillbrookom. Toto bol najnovší nenávisťný manéver medzi úhlavnými nepriateľmi.

Sidonie zovrela prikrývku a usilovala sa upokojiť. Odvaha ju však opustila, hneď ako si predstavila Merricka vedľa seba. Zaručene bude čakať, že sa vyzlečie. Bude sa ho musieť dotýkať? Znova ju pobozká? Bolo to absurdné, ale to jej pripadalo ako najväčšia hrozba. Jeho bozk ju doslova vyvie-dol z miery, lebo bol zdržanlivý, ako keby bozkával dieťa. A pritom ju mal túto noc pripraviť o panenstvo.

Nikdy predtým sa ani len nebozkávala. Nijaký muž ju ani raz nepobozkal. Jakživ nezakúsila, čo je túžba.

Aké smutné, že svoj prvý bozk dostala za takýchto zvláštnych okolností. Neveselých a zahanbujúcich. Kvôli tomu bozku ho neznenávidela, hoci mala. Skôr v nej vyvolal zvedavosť ako hnev. Aké by to bolo, keby pokračovali v bozkávaní?

Nie, na to nesmie ani len pomyslieť. Nemala by. Lenže to sa ľahšie povie, ako splní, keď práve leží v Merrickovej posteli.

Hm, vlastne už dávno stratil právo nazývať sa priezviskom Merrick. Mal by používať meno po svojej matke. Jonas Merrick bol syn Anthonyho, posledného vikomta z Hillbrookku, a jeho španielskej milenky, ktorá sa vyhlásila za jeho manželku. Vikomtov mladší brat to manželstvo spochybnil a Jonasa vyhlásili za bastarda. Po Anthonyho smrti jeho synovec William zdedil titul Hillbrook, a tak sa začal neľútostný boj. Ten pretrvával dodnes a bol čoraz ostrejší.